

תקנות מנחם

גיליון מס'
187

י"ל לקראת ש"פ בשלח "שבת שירה"
ר"ה לאלול ט"ו שבט
ה' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - ב'

מחזור כ"ו שנה כ"ח

בעז"ה יום א' פרשת בשלח ט' שבט ערב יום ההילולא והתחלת הנשיאות יו"ד שבט ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות גניבה והתחלת הלכות גזילה ואבדה
וסיום הלכות גזילה ואבדה והתחלת הלכות חובל ומזיק
בשב"ק פרשת בשלח - שבת שירה ט"ו בשבט - ראש השנה לאילנות.

אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, כי
אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם: ה'
ילחם לכם ואתם תחרישון". ואח"כ ע"ד הניסים, של קריעת ים סוף,
שזה היה הגמר של יציאת מצרים, שנפטרו לגמרי מסכנת המצרים.
וכידוע שגלות מצרים היא התחלה ושושלת לכל הגלויות. וכן על
גאולת מצרים אומר אד"ש מה"מ בשיחת ג' שבט, וש"פ בא ו' שבט
ה'תשנ"ב (נדפס בדבר מלכות אות א') וז"ל: "ע"פ הידוע⁶ שיציאת
מצרים היא התחלת ופתיחת (כל הגאולות כולל) הגאולה העתידה
(עליה נאמר⁷ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות")
וגם גניבה וגזילה ואבידה (ברוחניות) מורים על הגלויות שגנבו
וגזלו את עם ישראל מאדמתם, ואת ארץ ישראל גזלו מהם. וכן מצב
עם ישראל בגלות הוא כמו אבידה כנאמר: "שה פזורה ישראלי"
ו"תעיתי כשה אובד"⁸ (עיין לקמן אות ז). ותשלומי והשבת הגניבה
והגזילה והאבדה הם כמו ענין הגאולה כנאמר⁹: "בשוב ה' את שיבת
ציון" וכן "שובה ה' את שביטנו כאפיקים בנגב"¹⁰.

גלות מצרים ע"י גניבת יוסף

ב. הדבר בולט ביותר בענין הגניבה; שגלות מצרים מסמלת את
הגניבה, ויציאת וגאולת מצרים מורה על השבתה, כי גלות מצרים
התחילה בעקבות ובגלל גניבת יוסף, כמו שהוא אמר בפרשת וישב¹¹:
"כי גונב גונבתי מארץ העברים". ונאמר כאן כפל לשון של גניבה כי
הירידה למצרים היא ירידה כפולה כנאמר בפרשת מקץ שאמרו

השבת הגניבה הגזילה והאבדה - גאולת ישראל!

א. יש מכנה משותף להלכות גניבה והלכות גזילה ואבדה, שיש
בהם את חיוב ההשבה והתשלומין; בגניבה גם תשלומי כפל או
ארבעה וחמישה, ובגזילה מצות השבת הגזילה כנאמר¹: והשיב את
הגזלה אשר גזל וגו", ובאבדה - מצות השבת אבדה כנאמר²: "השב
תשיבם לאחידך", "לא תוכל להתעלם"³.
וענין הגניבה והגזילה והשבתם או תשלומן (אם נשתנו), וכן השבת
האבדה, מורים על גלות עם ישראל והשבתם בגאולה, [ובפרט
שבהלכות גניבה מדובר גם על גניבת נפשות (גם בלאוים שבמנין
המצוות שב"כותרת", וגם בפנים ההלכות בפרק ט'), וגלויות ישראל
ע"י האומות והגויים היו גניבת נפשות].
ובפרט שכפי שכתבנו בגלויות הקודמים, כל סדר "נזיקין" נקרא
י"שועות", שרומז ומורה על הגאולות מהגלויות.
ואת הלכות גניבה התחילו בעש"ק פרשת בא, ומסיימים ביום א'
דפרשת בשלח, ובמשך השבוע פרשת בשלח, לומדים את הלכות
גזילה ואבדה ומסיימים בש"ק פרשת בשלח - שבת שירה.

ופרשת בא היא הפרשה שמדברת על הגאולה בסיום הגלות
הראשונה של עם ישראל - יציאת מצרים. ובסיום שיעור החתיית של
יום השישי (שאז התחילו את הלכות גניבה) נאמר⁴: "ויהי בעצם
היום הזה הוציא הוי' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם".
ובפרשת בשלח, שבה מסיימים את הלכות גניבה ומתחילים
ולומדים עד ש"ק את הלכות גזילה ואבדה, מדובר באריכות ע"ד
"יובני ישראל יוצאים ביד רמה" ואח"כ ע"ד המורא ממצרים
והניסים הגדולים של קריעת ים סוף, ונאמר⁵: "ויאמר משה אל העם

⁶ ד"ה כימי צאתך תשיח פייב (עי' 164).

⁷ מיכה ז, טו.

⁸ תהילים קיט, קעו.

⁹ תהילים קכו, א.

¹⁰ פסוק ד.

¹¹ מ, טו.

¹ ויקרא ה, כג.

² תצא כב, א.

³ פסוק ג.

⁴ בא יג, נא.

⁵ די יג-ד.

לכל הגלויות והגאולות.

פדיון הבן – גאולה נאו!

ד. וגם ענין "פדיון הבן", שבסיום פרשת בא, מורה כדברי אד"ש מה"מ בשיחות שם על פדיון וגאולת בני ישראל "בני בכורי ישראל"²¹ נוי"ל "הבן" – גימטריא נאו!; היינו פדיון וגאולה מי"ד ממ"ש נאו!].

וכפי שכתבנו בגליון הקודם (מס' 186) גם בשם הפרשה בא – גימטריא ג, מרומזים ג' הגלויות הכלליות והגאולות מהן, וג' בתי המקדש: גלות מצרים גלות בבל, והגלות עתה גלות אדום שבאה אחרי חורבן ביהמ"ק השני וג' הגאולות. ובגאולות: יציאת מצרים, העליה מבבל, והגאולה האחרונה עתה בקרוב ממש. ובכ"א מהן יש בנין ביהמ"ק; ביהמ"ק הראשון שאחרי גלות מצרים, ביהמ"ק השני שאחרי גלות בבל, ובנין בית-המקדש השלישי שנבנה בגאולה האחרונה והשלמה.

והמילה "בא" מחולקת, ויש ב' וא', היינו שהגלות הג' היא מובדלת ומופלאה מהקודמות; שהיא ארוכה שלא בערך ולא נתגלה הקץ, וכן הגאולה הג' מופלאה שהיא גאולה נצחית שאין אחריה גלות, וביהמ"ק הג' הוא נצחי (שלא יחרב) לעולם ועד! ו"בא" גם רמז לגאולה השלמה כמ"ש בתהילים בפרק "בשוב ה' את שיבת ציון" המדבר בגאולה השלמה "בא יבוא ברינה"²², ובהמשך ליציאת מצרים פרשת בשלח – שירה ושמחה!].

השבת הגזלה – גאולה!

ה. גם ענין ה"גזילה" קשור לגלות ויציאת מצרים (שע"כ מדובר בפרשת בא); כמו שכתבנו לענין גניבה: מצב הגלות הוא שגזלו את בני ישראל מאדמתם, וגזלו מהם את ארץ ישראל ואת בית המקדש. וחזרת עם ישראל מהגלות היא ענין השבת הגזלה "והשיב את הגזלה".

גזלה – גימטריא – גאולה!

ו. אד"ש מה"מ אומר בשיחות שכמו שענין הגזלה מורה על ענין הגלות כנ"ל, כך גם כל עבירה שיהודי עושה (שהיא ענין הגלות) היא ענין הגזלה; שגזלים החיות שהיתה צריכה להיות ברשות הקדושה, וענין ה"עבירה" היא שהחיות עוברת מרשות הקדושה – רשות היחיד לרשות הסטרא אחרא, טורי דפרודא – רשות הרבים. וזהו ענין הגזלה מרשות לרשות, והגלות של הקדושה לטומאה.

ועל זה צריך להיות השבת הגזלה; היינו שמשיבים החיות לרשותה ולמקומה האמיתי שזהו ענין הגאולה. ואפשר עוד לומר שענין הגאולה גם מרומז במילה גזלה; כי "גזלה" גימטריא "גאולה"; ואלו הן ברובן אותן האותיות, אלא שבמילה גזלה כתוב ז', והמילה גאולה כתובה בא'-ו'. והמשמעות שבזה:

באות ז' מרומז שבעת ימי השבוע, ושבעת ימי השבוע הם שווים. משא"כ א'-ו', מורה שיש ששת ימי השבוע, והא' הוא מופרש ומופלא למעליותא. אבל כשכל הז' ימים בשווה ואין השבת עומדת בפני עצמה, היא עבירה וגזלת הקדושה [וכמו שלדאבוננו רואים כשנסועים בכביש בא"י, על עסקים מסויימים: "פתחו 7 ימים

האחים: "ירוד ירדנו"¹² ומבואר בחסידות שמורה על ירידה כפולה; ירידה בגשמיות וירידה ברוחניות, וירידה לגלות מצרים שהיא שורש לכל הגלויות. ולכן גם העליה היא כפולה כמו שאמר הקב"ה ליעקב בפרשת ויגש¹³: "ואנכי אעלך גם עלה", שמורה על עליה כפולה; עליה בגשמיות ועליה ברוחניות וכן עליה מגלות מצרים (שעל כך מדובר בפרשת בא שבה התחילו את הלכות גנבה, ומסיימים בפרשת בשלח שהיא גמר וסיום יציאת מצרים ע"י קריעת ים סוף) שהיא שורש העליה והגאולה מכל שאר הגלויות (עד הגאולה האחרונה והשלמה מיד ממש); היינו שהירידה היא כפולה ולכן גם העליה היא כפולה, [ומכיון ש"ירידה צורך עליה", כבר בירידה מרומזת העליה (כפי שכתבנו בגליונות הקודמים); כשאמר יעקב לאחים "רדו שמה" שזהו רמז שהירידה היא ל-210 שנים כמנין רד"ו, כמו שאומר רש"י עה"פ, ובה מרומזת גם העליה הכפולה; כי פעמיים עלה – גם גימטריא – 210] וקשור גם עם זה שתשלומי הגניבה הם תשלומי כפל, [ואד"ש מביא המדרשים בתחילת פרשת לך לך, שכל כפל קשור לגאולה].

ה' שקלים בפדיון הבן

ג. ובלקוטי שיחות חלק כ' פרשת וישב-א'¹⁴, מבאר אד"ש את הטעם שתשלום פדיון הבן הוא תיקון על עוון מכירת יוסף שהביא את גלות מצרים: "כפי שכתוב בירושלמי"¹⁵: "לפי שמכרו בכורה של רחל בעשרים כסף (שהם חמש שקלים). ונפל לכל אחד ואחד מהם טבעה (שתי כסף – מחצית השקל), לפיכך יהיה כל אחד ואחד נותן משקלו טבעה".

ז. א. שבגלל המעשה של מכירת יוסף "התחייבו" היהודים בשני מיני "תשלומין" – פדיון בכור ומחצית השקל. והמפרשים¹⁶ מסבירים את השייכות ביניהם.. מחצית השקל הוא "כופר נפשו"¹⁷, וע"פ הידוע¹⁸ שמחמת העוון של מכירת יוסף נגזר עונש הגלות לדורות, שפירושו, שמכירת יוסף הוא "חטא נמשך" שדורש כפרה לדורות – ה"כופר נפשו" של מחצית השקל שהיהודים צריכים לתת.

והטעם לפדיון הבן – "ויהרוג ה' כל בכור בארץ מצרים על כן אני זוכה לה' גוי וכל בכור בני אפדה"¹⁹ – קשור עם זה שמצד מכירת יוסף (בכורה של רחל) גם "בכורי ישראל" היו בכלל סכנה, אלא "ה' עשה להם נס לפיכך הוצרכו פדיון לדורות"²⁰, עד כאן תוכן הלוקו"ש שם.

והרי מצות פדיון הבן נכתבה לראשונה (ובכמה פסוקים) בפרשת בא, וכנ"ל מצות פדיון הבן באה בגלל "מכת בכורות" שגם כתובה בפרשה, שהיא חלק מגלות ויציאת מצרים שבאו בגלל עוון מכירת יוסף, שעליו נאמר "גונוב גונבת" וגלות ויציאת מצרים הם שורש

¹² מג, כ.

¹³ מו, ד.

¹⁴ עי' 185.

¹⁵ שקלים פ"ב סה"ג. וכ"ה בב"ר וישב עה"פ (פפ"ד, יח). ועוד.

¹⁶ נזר הקודש לבי"ר שם.

¹⁷ ר"פ תשא.

¹⁸ זח"ב (בתוספות) רעו א. זוהר חדש פרשתנו (כט. א. ובכ"מ. ולהעיר משבת

¹⁹ י"ב ובתוסי' ד"ה הגשם) הערת אד"ש בלקו"ש שם.

²⁰ בא יג, טו.

²¹ ל' נזר הקודש שם.

²¹ שמות ד, כב.

בשבע" ר"ל; היינו שכל הז' ימים הם בשוה] אבל מה שצריך להיות הוא אי-י; שהא' – "אלופו של עולם" משפיע בו' שאז הוא גאולה, וענין זה נפעל בפרשת בא, שישראל נגאלו ועזבו את מצרים, ועברו וחזרו לרשות הקדושה ונתקן ענין הגזלה.

"שיבת ציון!"

ז. גם תוכן וענין האבידה והשבתה, מורים על הגלות והגאולה, שעל כך מדובר בפרשת בא; גלות ויציאת וגאולת מצרים, שהם שורש לכל הגלויות והגאולות. ויש חומרא מיוחדת במצב הגלות שהוא כ"אבדה"; כפי שאד"ש מסביר בשיחות²² שענין האבדה שבגלות, הוא ע"ד הנ"ל מה שנאמר: "שה פזורה ישראל", ו"תעיתי כשה אובד" והיינו שחסר ליהודי בגלות את התוקף ומתפעל מהסביבה המנגדת לקדושה ומושפע ממנה ונאבד בה, והיינו שאין לו את התוקף מ"ש בסעיף הראשון של שו"ע או"ח "אל יבוש מפני המלעיגים" [וי"ל "אל יבוש מפני המלעיגים" – ר"ת אימ"ה; היינו שכשיש "אימה" ו"ראת-שמים" אז מקיימים את ה"אל יבוש" ולא מתפעלים מהמלעיגים ר"ל]. והוא מתפעל מהם ומושפע מהם עד כדי שהולך בדרכי הסביבה שאינם יר"ש וחסידים, והיינו אם מאבדים את התוקף היהודי של "עם קשה עורף הוא"²³ למעלותא, שזה מצב גלותי עגום וחמור.

וזהו אומר אד"ש רמוז במה שכתוב בגמ'²⁴ "שה דאבידה קשיא" [היינו, שהגמ' עושה ואומרת צריכותא על כל האופנים המנויים בפסוק "על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה, על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה"²⁵; והגמ' מפרשת למה צריכים את כל אחד מהאופנים שבפסוק שור חמור וכו', אבל על שה אין לגמרא הסבר והגמ' כותבת על זה "שה דאבדה קשיא". ומסביר אד"ש מה"מ שהכוונה (בפנימיות הענינים ובעבודת ה') על מצב בני"י בגלות זה האחרון, שהם בדוגמת "שה אובד" כנ"ל, שאין להם התוקף ומתפעלים מהסביבה, וע"כ אומרים "קשיא"²⁶: שזהו המצב והגלות הכי קשה וחמור, שמתרשמים ומתפעלים ומושפעים מסביבת הגלות.

וע"כ צריך להיות השבת האבדה היינו הגאולה השלמה שעם ישראל חוזרים לסביבתם האמיתית ולמצבם בקודש ומתקיים מה שנאמר²⁷: "מצאתי דוד עבדי", בביאת המלך המשיח בקרוב ממ"ש! [והרי "השבת האבדה" היא ע"י סימנים הנקראים "ציונים" [והרי בזמן הגלות יש ענין הציונים והסימנים לשם ההשבה כמ"ש: "הציבי לך ציונים", שהמצוות שעושים בזמא"ז הם "ציונים" וסימנים שע"כ שבים]; ועם ישראל וארץ ישראל וירושלים ובית המקדש נקראים "ציון" וע"ז נאמר: "בשוב הוי' את שיבת ציון!"].

"תקות" חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

א. גניבה גזילה ואבידה – מורים על הגלות, והשבתם –

²² לקו"ש ח"א פרי משפטים ע' 157.

²³ תשא לד, ט.

²⁴ בבא מציעא כז, א.

²⁵ משפטים כב, ח.

²⁶ ראה זוהר ח"ג קכו, ב: קשיא מסטרא דרע. הערת אד"ש בלקו"ש שם.

²⁷ תהילים פט, כא. [להעיר שהשורש מצא כתוב בתנ"ך 455 פעמים (ראה קוקרדנצה) – שמטי במלך המשיח!].

גאולה.

ב. גלות ויציאת מצרים, שורש לכל הגלויות והגאולות.

ג. בפרשת בא ובשלח – גלות וגאולת מצרים וקריעת ים סוף.

ד. גלות מצרים – ע"י "גונב גונבתי".

ה. ה' שקלים בפדיון הבן, בגלל מכירת יוסף (בכורה של רחל) בעשרים כסף.

ו. מכת בכורות ופדיון הבן, בפרשת בא, ורמז לגאולה השלמה.

* * *

השלמה לגיליון (מס' 185) על סיום הלכות מקוואות בפרשת בא:

מקוה – גימטריא – 151; מספר זה מזכיר מ"ש בתניא באגרת התשובה פ"ב, בקשר למספר הצומות ש"לימד האריז"ל לתלמידיו עפ"י חכמת האמת", שמתענים כתיקון על עוונות וחטאים שונים: "כמו על הכעס קנ"א תעניות"; ואולי אפשר לומר כע"ס – גימטריא 150 – ק"נ, וקנ"א – הוא הא' – שלמעלה מק"נ; היינו שמבטל עצמו ל"אלופו של עולם" וע"כ מתבטל הכעס, שכל עניינו בא מגאוה, חוסר הביטול לה', ולכן אומרים חז"ל: "כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה"; היינו שחסר לו הביטול לה' מצד החיסרון באמונה, והביטול לה' מתקן זאת. [ואולי גם כמה מהדוגמאות האחרות שמביא שם באגה"ת בפ"ב ובפ"ג שיש להן קשר גם לגימטריא כמו לדוגמא: "על סתם יינם יתענה ע"ג תעניות" ואולי בגלל שיין – גימט' – 70 – ועם הכולל דג' האותיות – גימט' ע"ג. "וכן על ביטול מ"ע דרבנן כמו תפילה יתענה ס"א תעניות; ואולי, ביטול – גימט' – 57 – ועם ד' האותיות – ס"א. ו"המוציא זרע לבטלה שמספר הצומות המפורש בתיקוני תשובה מהאריז"ל הן פ"ד תעניות"; ואולי: לבטלה – גימט' – 76 – ועם 5 האותיות, וג' המילים המ"ז ז' לבט' – גימט' פ"ד].

והרי גם בפשטות הטבילה במקוה היא הביטול "במי הדעת הטהור" כלשון הרמב"ם בהלכה האחרונה, כמ"ש בחסידות "טבילה" – אותיות – "הביטול", היינו שמבטל עצמו במים הביטול לה'.

וגם רואים במוחש שהעצה לכעס להכנס למים, שהם מרגיעים ומבטלים הכעס.

ואולי יש לזה קשר גם לפרשת השבוע של הסיום, פרשת בא, שביום א' דבא סיימו ההלכות, (ומלבד כל מה שכתבנו בגליון שם וכן שענין בא קשור עם המקוה "במים יובא"²⁸ כמו שמביא הרמב"ם פסוק זה בתחילת ה' מקוואות²⁹);

ענין הכעס כתוב בפרשת בא על משה רבינו³⁰: "ויצא מעם פרעה בחרי אף", ומדובר בכעס חיובי ולמעלותא נגד פרעה, כמ"ש רש"י: "על שאמר לו "אל תוסף ראות פני"³¹, [לא כמו הכעס שכתוב אצל משה נגד בני ישראל, בפרשת מטות³² "ויקצוף משה על פקודי החילי"

²⁸ שמיני יא, לב.

²⁹ פ"א ה"ב.

³⁰ יא, ח.

³¹ י, כא.

³² לא, יד.

ואומר ע"ז רש"י³³: "לפי שבא לכלל כעס בא לכלל טעות", אבל כאן הכעס הוא חיובי כדי לשבור את הקליפה הרעה. ומוצאים דבר מעניין: "בחרי אף" – בדיוק גימט' – 301, כפול מהגימט' של כעס ומספר הצמות. ואולי מרמז שהכעס שכנגד פרעה לשבור קליפתו, ולכן הוא כפול; כעס בגשמיות וכעס ברוחניות כי כנייל הגלות היא כפולה; בגשמיות וברוחניות. [ואולי זה הפירוש ש"בחרי-אף"; "בי חרי אף" ב' סוגים] וכמ"ש ע"ז באונקלוס: "בתקוף רגז", היינו שהפירוש "בחרי-אף" היינו בתוקף הרוגז כדי לשבור את קליפת פרעה. ואולי לכן גם הגימטריא כפולה מהגימטריא של המילה כעס.

"קמצנות נוראה!?"

א. כשהרבי התחיל להתוועד בט"ו בשבת (בשנות הלמד"ם) היתה התוועדות פתאומית, והכינו לפני אד"ש קערה גדולה של פירות ולקהל ה' מעט מאוד (כי עוד לא ידעו החשיבות שבוהוגם לא התכוננו להתוועדות). ואד"ש לא הרגיש טוב בזה שיש לו הרבה פירות, ולקהל חסר, ואמר ע"ז בכאב: "א מוראדיקע קמצנות!" (= קמצנות נוראה!). ולקח לעצמו ואכל ענב אחד ועוד פרי קטן או שניים, ונתן הקערה שלו שיקחו ויחלקו לקהל.

וכן גם עשה בערב פסח שחל בשבת (שנת תשמ"א) שהודיע בצהריים על התוועדות פתאומית ושמו רק לרבי בננה, ולא הרגיש נוח בזה, ואכל מזה חתיכה קטנה, ונתן הבננה לאכול המרא דאתרא הרב זלמן שמעון ע"ה דבורקין שבתור מרא דאתרא יוציא הקהל.

סעודה כיד המלך!

ב. פעם אמר אד"ש בהתוועדות: "סעודה כיד המלך!" פירושה, שיש אוכל די הותר, ונשאר אוכל אחרי הסעודה.

פשטות מופלאה!

ג. פעם סיפר החסיד ר' זלמן ז"ל יפה ב"כינוס תורה" (הוא ה' היחיד ב"כינוס תורה" שלא אמר ענין בתורה, אלא סיפר על "פגישותיו" עם אד"ש ודבריו אליו שנדפסו ביומן מ-770, שהדפיס בספרו "פגישותי עם הרבי"):

הוא מספר שלקראת י"א ניסן ה'תשמ"ב (שמונים שנה), הוא גייס ועשה מגבית מאנ"ש בעירם באנגליה מנצ'סטר, וקנו מתנה לרבי [היות ובהתוועדות מפני "עינא בישא" שלא רוצים שיראו היין גויים או מחללי שבת, ולכן הבקבוק עטוף בשקית פשוטה של מכולת דבר שנראה לגמרי לא מכובד ולא העמידו הבקבוק מעל השולחן אלא רק מתחת. ולכן הם קנו לרבי מתנה] קנקן מכסף מהודר ויפה, כלי מכובד, שיוכל לעמוד על השולחן.

(הוא ה' יהודי חביב שנהג בפשטות תמיד בחייו והיה מקורב גם ב"בית הרב") והוא הודיע לרבנית של אד"ש שהם הולכים לשלוח הקנקן, ואחר ימים ספורים קיבל מכתב אקספרס מאד"ש בו כתב (באנגלית): "שמעתי מגברת שניאורסאהן שאתם הולכים לשלוח הקנקן מכסף, והתשובה היא, לא! וכמו שנהגתי עד עתה להשתמש בבקבוק פשוט ושקית פשוטה, אמשיך כך. וא' הסיבות שתה' מובנת גם על דעתך, שבכלל כרגיל איני

אוהב להיות שונה מהאנשים הסובבים אותי, וכמו שכולם משתמשים בבקבוק פשוט ושקית פשוטה, גם אני רוצה, ואמשיך".

ובפשטות זו גם נהג אד"ש כשלא רצה להכנס לרכב חדש ומשוכלל שקנו והביאו לו, ואמר שימשיך ליסוע ברכב שנסע בו כבר הרבה זמן, ועשה איתו הרבה דברים טובים.

כיבוד אם להפליא!

סיפר לנו הרה"ח אלכסנדר ז"ל בן נון, מה שראה בעצמו בביתו של אד"ש ביקטרינוסלב, שהיה שם בן בית בהיותו בחור, כשלמד שחיטה אצל אביו הרלו"צ נ"ע:

פעם באו כמה נשים לבקר את הרבנית חנה נ"ע אם כ"ק אד"ש מה"מ בביתם.

הם ישבו איתה בחדר האורחים (ה"סלון"; ור' אלכסנדר ה' במטבח וראה המתרחש), והאימא סיפרה לאורחות על הזיכרון המופלא והפנומינלי של בנה הרבי שמה שקורא פעם א' יכול לחזור ע"ז מיד מילה במילה. ולתמהונם של האורחות. אמרה להם הנה אראה לכן.

האימא קראה לבנה בשמו השני (הרבי היה אז בחדרו ולמד בשקידה) ומיד הוא התייצב ונעמד לפניהם. האם נתנה לו את העיתון היומי הראשי של רוסיה שיצא באותו יום ה"פראבדה", ואמרה "קרא את מאמר המערכת!" הרבי ציית וקרא המאמר והחזירו לאימו, אח"כ אמרה לו: "כעת תאמר לפני האורחות מה שקראת!" והוא עמד לפני הנשים ללא היסוס ודיקלם המאמר בע"פ מילה במילה, ואח"כ מיד חזר ללימודו בחדרו.

הר' א. בן נון תיאר בפרוטרוט את מה שראה, ואמר: "יותר ממה שנדהמתי מהזיכרון הנפלא, השתוממתי והתרגשתי ממידת ה"כיבוד אם" להפליא של אד"ש, שלא ניסה להתחמק, ובקבלת עול עמד בפני הנשים וחזר הכתבה בפניהם...

עוד על ה"כיבוד אם" של אד"ש, בעז"ה בגליון הבא.

לזכות

ר' חיים צבי בן הר' יצחק אייזיק ז"ל
לרגל היארצייט ביום ט' שבט

ויה"ר שיקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם וימליץ טוב בעד משפחתו וכלל ישראל להצלחה ועלייה בכל העניינים בגשמיות ורוחניות וגאולה כללית מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י בנו
הרה"ח לייביש שיחיה
נעש

(דברים שטאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³³ בפסוק כא.